

КА

на пушен

В псалм 141:2 четем: "Молитвата ми нека възвлезе пред Теб като тамян; повдигането на ръцете ми нека бъде като вечерна жертва." Тук Давид показва смисъла в принасянето на жертва пред Бога. Една от жертвите, която е заповядано на израилевия народ да принася, е да кади пред Бога – но съвсем не каквото и да било, според избора на хората.

В Изход 30:34-38 Бог излага много точно Своите изисквания за това жертвоприношение:

"Господ каза още на Мойсей: "Взemi си аромати: стакти, ониха, галбан; тези аромати с чист ливан; по равни части да бъдат. От тях да направиш тамян, смесен според изкуството на мироварец, подправен със сол, чист, свят. И да чукаш от него много дребно и да сложиш от него пред плочите на свидетелството в шатъра за срещане, където ще се срещам с теб; този тамян да ви бъде пресвят. А според състава на този тамян, който ще направиш, да не правите за себе си; той да бъде посветен на Господа. Който направи подобен на него, за да го мирише за удоволствие, да бъде изстребен от народа си."

Бог говори тук за "пресвят тамян", в Синадалния превод – "кадилна смес", която е "велика светиня". Той

приема не само животинските жертви, а и кадиво, но със специален състав, посочен от самия Него. Такова кадиво човек не трябва да приготвя за себе си. Който дръзне да кади за себе си ("за да мирише за удоволствие"), ще бъде изстребен. Явно у човека е заложено желание да кади. В Изх. 25:6 Бог нарича "благоуханното кадене" принос – определя го като жертва, която Той приема и която му е угодна.

Но в Исаия 1:12-14 четем съвсем различно послание. Там Бог обвинява израилтяните за тяхното отстъпничество и неверие: "Когато идвате да се явявате пред Мен, кой е поискал от вас това, да тълчете дворовете Ми? Не принасяйте вече суетни

приноси; тамянт е мерзост за Мен, също и новолунията, и съботите, и свикването на събранията; не мога да търпя беззаконието заедно с тържественото събрание. Душата Ми мрази новолунията ви и празниците ви; досада са Мен; дотегна Ми да ги търпя."

В немалко пасажи от Книгата на царете се разкрива това интересно развитие в ролята на каденето и отношението на Бога към него. В III Цар. 12-13 гл. след несправедливото

Първоначално самият Бог заповядва на израилтяните, и то само на свещениците, да Му принасят кадиво с точно определени съставки - "Господна светиня", като угодна на Него жертва.

ПАНИЪТ

отношение на Соломоновия син Ровоам към израилевите племена те се отделят, водени от Еровоам. И за да запази своята власт като цар над десетте израилеви племена и да я противопостави на Ровоамовата над Юдовия и Вениаминовия дом, Еровоам прави две златни телета, на които народът да се покланя във Ветил и Дан, за да не ходи до Господния дом в Йерусалим. На жертвениците в тези два града принасят жертви на златните идоли, а Еровоам въвежда празник и се възкача на жертвеника, за да „покади“. Точно в този момент „един Божи човек... извика против жертвеника чрез Господното слово, като каза: *“Жертвениче, жертвениче, така говори Господ: “Син ще се*

При юдейския цар Йосафат желанието му да живее според Господните пътища се съчетава с търпимост към жертването пред идоли и каденето: *“Той ходи свършено в пътя на баща си Аса; не се отклони от него, а вършеше това, което беше право пред Господа. Високите места, обаче, не се отмениха; народът все още жертваше и кадеше по високите места”* (III Цар. 22:43).

И така, първоначално самият Бог заповядва на израилтяните, особено на свещениците, да Му принасят кадиво с точно определени съставки, което Той нарича “Господна светиня” и като угодна на Него жертва. Затова Давид говори в Псалм 141 за молитвата като за благоуханно кадене. Още тогава на него му е открито, че това кадиво носи образа на молитвата. Давид, подобно на новозаветен пророк, има познания за вътрешния духовен свят на вярващия. В книгата Песен на песните Христос говори на Своята невяста – Църквата – и ѝ казва, че ухае с аромати. Тъкмо те привличат Младоженеца – не външността, а ароматите на сърцето – благодарност към Бога, хваление и преклонение пред Него, съкрушение за извършени грехове, ходатайствени молитви, излизащи от дълбините на човешкото сърце. Това са добрите съставки на истинското кадиво пред Бога – свято кадиво и свята жертва пред Него.

В Изход Бог казва никога да не използва това кадиво за себе си, т.е. да не започнем да се молим на идол, на друг човек или на себе си. Неведнъж в историята хора са искали да ги възприемат като богове и да им се молят – така например Навуходоносор или по-късно римските императори. Когато някой хвали и издига друг човек, това е мерзост за Бога. Още по-малко човек трябва да се обръща към самия себе си.

Подобно на много други образи в Стария Завет, дяволът се опитва да открадне и този. Той иска хората да кадят и за него, защото претендира, че също е бог. Едно от основните действия на шаманите (в Индия, Америка, на север) е да кадят на своите идоли – те пушат смес от особени съставки. И чрез това пушене им се откриват разни неща от духовния свят, те влизат в контакт с демоничните сили. Ето защо, когато Израил издига жертвеник пред Бога, където Му принася кадиво с аромати, в новозаветния смисъл – молитва, чиста и свята, дяволът иска същото за себе си. Когато народът се разделя след Соломон, десетте израилеви племена тръгват след Еровоам – нечестив

Подобно на много други образи в Стария Завет, дяволът се опитва да открадне и този. Той иска хората да кадят и за него, защото претендира, че също е бог.

ето

роди на Давидовия дом, на име Осия, и ще заколи върху теб жреците от високите места, които кадят върху теб. Човешките кости ще бъдат изгорени върху теб.” И в същия ден той даде знамение, като каза: *“Това е знаменieto, което изговори Господ: жертвеникът ще се разцепи и пепелта, която е на него, ще се разсипе.”* А когато цар Еровоам чу думите, които Божият човек извика против жертвеника във Ветил, протегна ръката си от жертвеника и каза: *“Хванете го”*. И ръката му, която протегна против него, изсъхна, така че не можа да я върне назад към себе си. Също и жертвеникът се разцепи и пепелта се разсипа от жертвеника, според знаменieto, което Божият човек даде чрез Господното слово (III Цар. 12:33-13:5).

човек, който издига златни телци в Дан и Ветил, и то точно там, където Авраам е издигнал жертвеник пред Бога. След отстъплението и греха хората правят жертвеник, за да кадят на дявола. Божият дом е заменен с жертвеник, посветен на нечистите сили. Както казва ап. Павел – каквото принасят езичниците, принасят го на демоните. И докато при светия тамян за Бога съставките са строго определени и са много важни, когато се кади на дявола, надделява това, което е приятно на човека, което го омайва. Целта е хората да го правят с удоволствие и да се пристрастяват, затова Сатана добавя и други съставки, които те правят зависим. И не можеш да спреш да му принасяш тази жертва.

В Книгите на царете четем как Бог издига ревностни за Него хора, чрез които очисти народа от греховете му. Но е интересно, че дори посветените на Бога царе нерядко оставят оброчища като нещо не особено важно – нека хората се събират там, нека си кадят, миризмата е приятна, омайва ги, изпитват удоволствие, кеф. Така израилтяните дълго време не

могат да се освободят от оброчищата, защото смятат, че няма нищо страшно в каденето пред идоли.

Но е важно, че когато това се случва за първи път – при Еровоам, - Бог изпраща пророк, който дава знамение за суровата присъда над подобни действия (III Цар. 13: 2-3). Днес е време и ние подобно на този пророк да кажем, че църквата трябва да е свята и в нея да се принася чисто кадиво, посветено само на Господа. Знаем, че Христовата Църква е Божия храм, нещо повече – самият човек е храм на Бога и човешкото сърце е истински жертвеник, който трябва да кади пред Него денем и нощем. Ето защо ап. Павел казва: "Непрестанно се молете!". Това благоухание трябва да се издига постоянно пред Христос. Един спасен християнин изпитва необходимост да кади, но – с молитва пред Бога.

Дяволът, от своя страна, иска да направи човека зависим и да го превърне в храм, но за себе си. Вече не го задоволяват каменните жертвеници и оброчищата (а и те вече не са толкова много – има ги в някои африкански

племена, в някои острови, както и на север, където шамани кадят непосредствено на демоните). Дяволът променя своята стратегия и прави всичко необходимо, за да може неговото кадиво (като цигарен дим) да излиза от самия човек! Той иска човекът, създаден като храм на Бога, да бъде и да остане и храм на демоните – от устата и от носа му да излиза кадиво за нечистите сили, които го приемат и му се наслаждават. Ако Бог заповядва в "пресветия тамян" да се слагат чисти и свети аромати, Сатана изисква неговото кадиво да е от най-нечисти вещества, към които човешкият организъм се пристрастява. Дяволът се наслаждава, когато някой стане роб на цигарите, т.е. зависим от него.

Обърнете внимание колко много християни в България и по света пушат. Нерядко хора твърдят, че познават добри и "благословени" пастири, които са пушачи. Но нека си припомним как някои царе на израилевия народ започват управлението си благословени, но (в библейския текст постоянно се подчертава това) оброчищата остават и те още кадят на тях. Бог е наскърбен, че народът не се освещава напълно. Ако някои пастири все още пушат, дали това е благословение за вярващите?!

Позволявам си да твърдя – пушенето е езичество. То има духовен предобраз. Според първоначалния Божи замисъл за светия принос на каденето тялото на жертващия свещеник не трябва да участва в този духовен процес. Поне до времето, когато според Божия план Светият Дух влиза в сърцето на християнина и тогава каденето вече не е предобраз, а придобива истинския си смисъл – молитвата. Чистото кадиво днес е: "Духът ни помага в нашата немощ – понеже не знаем да се молим както

Сатана иска човекът, създаден като храм на Бога, да бъде и да остане и храм на демоните – от устата и от носа му да излиза кадиво за злите сили, които го приемат и му се наслаждават.

трябва; но самият Дух ходатайства в неизговорими стенания" (Римл. 8:26). Това приема Бог от нас, християните. Дано да се пристрастим към истинското кадиво и постоянно да чувстваме необходимост да общуваме с Него чрез молитва.

Попитайте някой християнин, който пуши, дали когато запали цигара, има желание да се моли. Сигурен съм, че тогава той губи радостта и благословието, тогава Светият Дух е огорчен. Затова му предложете, преди да запали, да помоли Бога да благослови цигарата му – убеден съм, че съвестта и Светият Дух няма да му позволят да продължи.

Много важно е доколко вярващите се е посветил на Господа, доколко сърцето му наистина е станало жертвеник, доколко се е осветило. Както израилевата земя се освещава донякъде, но оброчищата остават, така и днес за много християни Бог може да каже, че се опитват и на Него да служат, и на нечистите духове да кадят.

Затова при вярващите, които не могат лесно да се освободят от този порок, със сигурност има духовна, демонична зависимост. Нерядко се е случвало в моята душегрижителска практика да помогна на искрени християни, които отдавна пушат и са имали множество безуспешни опити да спрат, да се освободят от тази зависимост, чрез процес на отричане от злите духове. Тъй като пушенето най-често е свързано с окултни грехове и зависимости, е добре зависимият да мине през тази духовна "профилактика", при която се противопоставя на демоните (желателно в присъствието на духовно лице). Пушачът се отрича пред дявола както от пушенето, при което му се е покланял, така и от окултните си грехове – посещения при екстрасенси, магии, проклетия, спиритизъм, източни религиозни практики и т.н., - чрез които е попаднал в демоничното робство. По такъв начин, като осъзнае окаяното си положение, като се покае пред Бога, активно се противопостави и се отрече от злите духове, вярващият придобива пълна свобода, и то без да се измъчва безуспешно с непрестан-

Самият човек е храм на Бога и човешкото сърце е истински жертвеник, който трябва да каду пред Него денем и нощем. Ето защо ап. Павел казва: "Непрестанно се молете!" Това благоухание трябва да се издига постоянно пред Христос. Един спасен християнин изпитва необходимост да каду, но с молитва пред Бога.

ни усилия на волята си да не запали поредната цигара. Иисус е силен да освободи всеки, окован в духовна зависимост от цигарите.

За съжаление в много църкви днес има пушещи християни и неразбирането на тези духовни зависимости довежда до други грехове (например употреба на алкохол). Не е чудно, че с течение на времето църковните им членове стигат и до още по-сериозни грехове на блудство, прелюбодеяние и т.н.

Наблюдавайте как се държи един човек (особено невярващ), докато пуши. С движенията, мимиката и позата си показва, съзнателно или не, една гордост, надменност, сякаш подчертава: "Кой съм аз!" Да не говорим за тези, които пушат не просто тютюн, а наркотици – в своите очи те стават същински "крале" и Сатана напълно ги унася.

Дяволът докарва човечеството в капана на пушенето и макар че днес той разполага с по-малко жертвеници и капища, самите човешки тела са негови жертвеници, които издигат пушек към него – където и да попаднеш, в домове, заведения, на улицата, всичко е окадено. Ето резултатите от пушенето, а дяволът се наслаждава! Не само телата, а и човешките души стават зависими от демоничните сили. А когато някой е пристрастен към една зависимост, почти винаги го впримчват и всякакви други. Дано да ни се отворят очите да видим този страшен факт!

Бог изисква нашите жертви да са свети, сърцата ни да са свети, устата ни да са свети, ръцете ни и всичко наше да се освещава. Затова ап. Павел пише: "И така, да не царува грехът във вашето смъртно тяло, за да не се покорявате на неговите страсти. Нито предоставяйте телесните си части като оръдия на неправдата;

а предоставяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите и телесните си части – на Бога като оръдия на правдата" (Римл. 6:12-13). Нека дръзнем да вземем частите на тялото си от цигарите, алкохола, наркотиците, от блудството, от всичко безнравствено и ги отдадем на Христос. Тези уста, тези ръце да бъдат винаги издигнати към Бога и да принесат жертва чиста, свята и непорочна.

Не бива да се заблуждаваме, че широкият път на компромисите (с цигарите, с алкохола) ще ни доведе до тясната врата, за която говори Иисус Христос. Много църкви и деноминации мислят, че този широк път се отнася до света, но там всъщност няма никакъв път, а едно напълно хаотично движение. С тези думи Господ има предвид християнина или общността от вярващи, които вървят по пътя на компромисите. Едва когато стигнат до вратата, която необяснимо за тях се оказва доста широка, мнозина вярващи ще кажат: "Май сме сбъркали посоката!" Но ще е късно за обратен завой.

Наистина не е лесно човек да остави цигарите и други зависимости, но това е тесният път, по който с битки и борби, чрез молитва, пост и отричане, с подкрепата на църква, той може да се освободи. Ако обаче човекът сам не пожелае, ако си стои и си мисли, че и така може, че не е толкова сериозно, добре е да чуе думите на Христос за грабването на Църквата: "Един ще се вземе, друг ще се остави!" (Тук несъмнено има предвид вярващи хора.) Затова Господ Иисус говори за спасените на небето като за "малко стадо".

Блажени тези, които са в него!

презвитер

Иван ВЪЛКОВ